



БОЯН БОЙЧЕВ

ТРИДЕСЕТ И
ПЕТИЯТ
КИЛОМЕТЪР

ИЗДАТЕЛСТВО „БЪЛГАРСКИ ПИСАТЕЛ“

БОЯН БОЙЧЕВ
ТРИДЕСЕТ И ПЕТИЯТ
КИЛОМЕТЪР
СТИХОТВОРЕНИЯ

chitanka.info

Боян Ив. Бойчев е роден на 22.07.1971 г. в гр. София. Завършил е руска и българска филология в СУ „Св. Климент Охридски“. Член на редакционната колегия на сп. "Атлетика". Дългогодишен състезател по дълги бягания и маратон.

Поет. Член на Съюза на българските писатели.

Има издадени три стихосбирки: „Остров Баунти“, изд. „Български писател“, 1999 г.; „Привикване към делника“, изд. „Христо Ботев“, 2000 г.; „Райските градини на пустинята“, изд. „Христо Ботев“, 2002 г.

Носител на литературната награда „Александър Вутимски“ през 1999 г. с книгата „Остров Баунти“.

I

*... И ме обрича светът —
Брутален и алчен,
Самодоволен, фалшив,
Обрича ме на забрава...*

ЛИСТОПАД

*Вървя сред разпилени есенни листа
От календари, снимки и дневници,
От тетрадки с недоизказани слова,
Съшити от празници и от делници.*

*Есента е дошла, по всичко личи,
И гората е пуста, и студено небето,
И алеите някак странно мълчат,
Вятърът събира разпилени монети.*

*И само в краката ми ей така се търкулват,
Подскачат весело безгрижните кестени,
Надбягват се, лъскаво — присмехулни,
А в мен тревожно е, в мен е есенно.*

*Не, не се научих да пресмятам
Дните закъснели в календара,
Внезапно златните дървета пламват
И аз самият като лист догарям.*

*И ето, разпилян съм като падащи листа
На есента сред тежката позлата,
Ала търся да докосна думите с уста
И диря зелените очи на лятото.*

есента на 2006 г.

ВЪЛНА

Животът е пясъчен замък
На брега на вечното море.
Градим го бавно,
Даже без да знаем,
Под удари на постоянни ветрове,
Песъчинка подир песъчинка,
Миг след миг.
И всеки замък е различен,
По-своему красив,
Със свои кули, мостове, стени,
С дворци, в които пясъкът
Застива причудлив,
В които мидите и водораслите
Оцветяват пясъка.
Играта свършва със залеза.
Неусетно слънцето изглажда
Стените и ги слива,
Изравнява ги с пространството
Наоколо. И само мидите
Напомнят разпръснати
За замъка.
Или ако не дочакаш залеза...
Човешки крак през замъка
Премине ли внезапно,
Злобата и завистта
Ще срутят всичко.

Или да дочакаш своята вълна,
Която да покрие замъка,
За да го превърне
В подводно царство,
Да съживи и мидите, и водораслите,

*Да вземе шепа песъчинки
И да ги съхрани
В морето вечно.*

юли 2002 г.

ВЪЛШЕБСТВО

*Как така няма луна?
Звездите ли на криеница
Играят?
Или по разпиляната
Сутрин роса
Прибира се тихо и тайно?*

*Кой казва, че няма луна?
Кой казва, че е открадната,
Забягнала, скрита?
Тя чака да си загадаеш мечта,
Да дойде и да я отнесе,
За да я изпълнят звездите.*

август 2002 г.

ГРАД

*Панелени блокове,
Син малък квадрат,
Гонитба на срокове,
Телевизорен свят.*

*Бетонени рамки,
Небесен пейзаж,
Прозрачната сянка
На някой мираж.*

*Отвесни улици,
По между им — площад,
Посоки отключени,
Представа за град.*

септември 2002 г.

МУЗИКА

*Вали като че е за последно.
Нервно. Часове наред.
Въздухът е сякаш непрогледен,
Пречи да се взреш напред.*

*И всичко сякаш че е сиво,
Мокро, че те дави чак,
В себе си всеки се е свил
В очакване на слънчевия знак.*

*Капките като стена се сливат,
Бесуват, сърдят се, шумят,
Но всичко става пак красиво,
Ако откриеш музика в дъжда.*

октомври 2002 г.

ВЕДНЪЖ ПОВЯРВАЛ

*Вървя по килим кристален.
Тази нощ добър магьосник
С вълшебна пръчица докосна
Света и всичко става бяло.*

*И сякаш от гигантска мида
Разпилени мислите ваят
Като перли. Ето, че вървя
По път далечен, дивен.*

*Аз не знам накъде ме води
Омагьосан този светнал път,
Ала света навярно ще пребродя,
Веднъж повярвал на снега.*

декември 2002 г.

ОСВОБОЖДАВАНЕ

*Хора, пътувайте гратис!
Не си дупчете билети,
Не си купувайте никакви си
Заробващи абонаментни карти!
Не допускайте и пътищата ни
Да бъдат отнети!
Никой не може да определя
Нито спирките,
Нито маршрутите,
Все едно в делник или в неделя,
По часове или минути.*

*Никой не може да контролира
Желанието да се срещаме,
Един към друг да пътуваме,
През прозорците ежедневни
Надалеч да се взираме,
Живота така да жадуваме
И не със стотинки
Да плащаме скъпо мечтите си
И свободата да бъде наложен маршрут!
Затова на вас, хора, разчитам
Да изгоним контрольорите
И да поемем по пътя си
Един към друг, един до друг.*

лятото на 2003 г.

ЛЪЧИ

*Далечни заснежени полета,
Настръхнала пожълтяла трева,
Уморените многоетажни блокове
Тънат в прозрачна мъгла.*

*Животът с цвят металик
Профучава далечен и хладен,
Размазват се очертания многолики
И се втурва вятърът гладен.*

*И ни връхлитат призрачни сенки,
Черни птици над полето кръжат,
Те кълват разпиляното време,
Душите ни обричат на глад.*

*Но безсилни в своята орис,
Безпризорни в полето настръхнало,
Ние тръгваме — без път и умора
С лъчи в душите възкръснали.*

февруари 2003 г.

ДЕЛФИНИ

*И ми е тъжно някак си,
Може би защото си отива лятото,
С измръзналите пръсти вкопчва се
На дните във отплуващата лодка.*

*А те отплуват тъжно тихи,
Оставили на огнения пристан
И слънцето, и нежните усмивки,
Шепота на вятъра, клоните разлистени.*

*Отплува бавно лятото отминало,
Към тънката далечна уморена линия,
Където се разделят изгрева и залеза,
Където думите остават все недоизказани.*

*И ми е тъжно, невъзможно тъжно,
За лятото, отплуващо по слънчева окръжност.
И се сбогувам дълго с лятото отминало,
Заслушан в песента миражна на делфините.*

септември 2003 г.

ГИБЕЛНО

*Докога ще гледаме небето есенно
Из-зад решетките метални?
Понеже времето ни не е песенно
Пищят в ушите ни аларми.*

*Загрижени за собствената сигурност
Сами изграждаме затворите.
Но в този свят едно е сигурно —
За мечтите всичко е отворено.*

*И не е нужно някой да ни води,
Да ни обещава утре рая,
Ние можем и да сме свободни,
Научим ли се да мечтаем.*

*Улисани в борбата за насъщния,
Обсебени от злия демон на парите,
Ние гибнем. Защото всъщност
Лесно разпродадохме мечтите.*

есента на 2003 г.

ЗАБРАНЕНО ВРЕМЕ

*Сняг вали по средата на април,
Покрива цъфналите клони,
И този странен, пролетен кадрил
Снежинки и цветчета бели рони.*

*Сняг вали, вали, вали отгоре,
Обвива всяка капчица живот,
Внезапен миг, като отчаян порив,
Разчупва ледения свъсен свод.*

*А този сняг не е различен,
Красив и бял е като първи сняг,
Като снегът новогодишен,
Като миг тъй дълго чакан пак.*

*Сняг вали. Защо не радва?
Той носи студ и страх,
Чрез него всеки изповядва
Най-непростимия и таен грях.*

*Че пролетта отново закъснява
И гибнат ранните цветя,
Че пак в душите ни остават
Неразлистени, попарени листа.*

*И всеки в къщи се прибира,
Проклел и сняг, и студ, и ден.
А снегът... Той знае, че умира,
Но пак вали — красив и забранен.*

април 2003 г.

МИСЪЛ

*Внезапни думи,
Изпреварени от мисълта
С някакви си секунди.
Като гръм и мълния.
Мисълта се гримира
Пред огледалото.*

*Безумие.
Простете на мисълта.
Студен, глобален и блуден
Светът умира
В самозабрава.
Гръм и мълния!*

февруари 2004 г.

РАЗПРОДАЖБА

*Антикварните търговци продават спомени
На тротоара зад „Александър Невски“,
Монети, предмети, символи, ордени,
Все неща, които сме забравили днес.*

*Продават играчките на моето детство:
Колички, танкчета, автобуси, влакчета,
С които аз наивно градах световите,
С които аз воювах и все тръгвах нанакъде.*

*А днес. Днес всичко е друго. Модерно.
Различно. Практично и грубо. Виртуално.
Скъпото е евтино. Луксозното е мизерно.
Безлично. И безсмислено. Глобално.*

*Спекуланти продават на безценица моето детство.
Идеалите. Мечтите ми. Разпродават ме.
И малките кубчета в главата ми са разместени.
А аз се чувствам ограбен, предаден.*

*На промяната ветровете озъбени вият,
На тротоара зад храма спомени тихо блестят,
От болка сърцето като спукана топка се свива
И пътят... Дори няма вече път.*

лятото на 2004 г.

ОТСЪСТВИЕ

*Паркът е пуст.
Есенният дъжд тихо шепне
Някакви тайни
И листата пожълтели го слушат
С напразна надежда.
Аз вървя по алеите,
Където вече ме няма.*

*Книжарницата е пуста.
Дават прогноза за модата
Между два блока с реклами,
Хората се взират в телевизора
С импулсна надежда.
Аз вървя по улиците,
Където вече ме няма.*

*Сцената е пуста.
В съседните кръчми и клубове
Слушат фолк
И си говорят за секс и дрехи
Втора надежда.
Сцената е небето,
А звездите са зрителите.*

есента на 2004 г.

ИЗБЯГАЙТЕ ОТ КЪЩАТА

*Животът ни се превърна в реалити шоу.
Някой ни постави в къщата
И сега ни наблюдава.
Утре е вече tomorrow
И ние изпълняваме задачите,
За да не ни отнемат от залъка,
На живота от залъгалките.
Хляб и зрелища!
Хляб и шоу!*

*А патрициите се забавляват...
Смях първосигнален,
Смях зад кадър,
Някой ни затвори в къщата,
А ние се вълнуваме,
Гласуваме кого да изгоним.
Сънуваме кой, кога и с кого
Прави секс —
Гвоздеят на всяко предаване!
Всеки, всякога със всекиго.
Хамбургери, забавления и секс!
Пуканки и телевизия!
Ерата на тоталното затъпяване.
Пука ни!*

*Светът не е същият...
Светът е реалити шоу.
Двадесет и четири часа
Без прекъсване си в мрежата!*

*Избягайте от къщата,
Докато не е станало късно,*

Ако можете!

есента на 2004 г.

ЗАГУБЕНИ СЛЕДИ

*Дойде сезонът на дъждовете,
На мъглите сутрешни,
На въпросите и на ветровете,
На листопада и птиците сгушени.*

*И такава печал струи
От небето уморено и свъсено,
А денят едва предстои
С измръзнали капки поръсен.*

*Дойде сезонът на дъждовете,
На сивите шлифери и умората,
На все по-ранния залез на цветовете,
На безнадеждните усмивки на хората.*

*И толкова студ предстои,
Валят дъждове анонимни,
Загубени сред листата следи
И отчаяние — без адрес и без име.*

есента на 2004 г.

ЗВЕЗДЕН ПРАХ

*В душата ми звезди една след друга гаснат,
Странно, а все още не е сутрин, нито ден,
Казват, че нощта била така прекрасна
И затова ли тя ме мами в своя плен?*

*Затова ли тихо става като в космос
В душата ми, угасваща във мен?
Не, аз не искам нищо. Просто
По-бързо нека да настъпи ден.*

*Валят звезди, космичен дъжд,
И ние плахо вярваме във тях,
Но щом настъпи утро изведнъж
В душите ни горчи като утайка
Звезден прах.*

декември 2004 г.

ПАЗАР

*Хората избират какво да купят за вечеря,
Те сменят марката на продуктите,
Искат да избягат от познатото вчера
И от дори от предсказуемостта утре.*

*Хората купуват перилни препарати,
За да почистят домовете си от насъбраното.
Вечеря. За десерт — бъртъвежи и баклава
Към бозата от телевизионни предавания.*

*Хората пазаруват суета на промоция,
На живота от цветната диплянка,
Заведенията — музеи за пияни емоции.
Залез. Все по-дълга става сянката.*

*Хората алчно преследват модата,
Небето е празно до безкрайност,
Да скрият дърветата няма да могат
Боклука в душите, разпилян от нехайство.*

*Хората си набавят дрога съвсем легално,
Всеки порив е само дръзка химера,
Изтича животът като игра виртуална
И ни връща в далечната каменна ера.*

*Хората купуват, купуват, купуват,
Заробени от процентите на лихвите.
Всичко е лесно, дори не ни интересува,
В душите е празно, сърцата ни липсват.*

пролетта на 2005 г.

СТАРИЯТ МОРЯК

*Тържестивно ален се спуска
Залезът на мечтите,
В залива спокойно е всичко,
Плискат се тихо вълните.*

*Няма щорм, няма бури,
Даже няма и вятър,
Корабът обрасва с водорасли,
Прибрани са платната.*

*И дори булевардът крайбрежен
Лениво на слънцето се припича,
Далеч е хоризонтът безбрежен
И времето като пясък изтича.*

*А старият моряк се прибира,
Неуверено върви по земята,
Купува си замразена риба
И се скрива от суетата.*

*Морякът се вглежда в залеза,
Морето е само картина,
Песъчинки от грижи и радости,
А в очите сол и барутен дим.*

*И се чудиш, не ти ли се струва?
Всичко е красиво и спокойно.
Само старият моряк сънува
Кораба, порещ прибоя.*

есента на 2005 г.

ПОЧТИ КАТО ЕСЕН

*Квартално кафене, квартална кръчма,
Насядали по пейките кибици,
А аз по улицата сам се връщам
И завиждам на отлитащите птици.*

*Птиците отлитат озарени
От залеза на циганското лято,
Ловя внезапни думи преброени,
Където диря своя отпечатък.*

*Диря себе си, но не се намирам.
Главата ми е частен детектив,
Която успя все пак да анализира,
Че не се предавам, че съм още жив.*

*По входовете по съседски пият,
Коментират безкрайни сериали,
Говорят си, взаимно си завиждат.
Аз се прибирам, отново закъснял.*

*Навява есента донесената скука,
Животът крета си, квартално розов,
Сигурно герой съм на квартални клюки,
Не ми пука. След птиците аз искам. Ако мога.*

есента на 2005 г.

РАЗМИНАВАНЕ

*Аз се гмурвам в студа —
Оголял от мечти,
Обосял от надежди,
В главата ми вятърът свири.
И ме скрива снегът,
Топи се в очите
Завеса премрежена.
Какво ли наивникът дири?*

*И ме обрича светът —
Брутален и алчен,
Самодоволен, фалшив,
Обрича ме на забрава.
Аз пропадам в студа,
Снежинките плачат,
А вятърът ревниво
Замита моята диря.*

зимата на 2005 г.

ОТРЕЧЕН

*Ето, аз вървя — глухи
Улици, тротоари и блокове,
Пада дъжд, а е сухо,
Изгубени есенни срокове.*

*Защо в очите е сухо?
Накъде ли съм се запътил?
Тихо е или глух съм.
Ах, тези тротоари безпътни!*

*Колко нелепо е всичко
И дните — безсмислени,
Искам да се затичам,
А съм така обезсилен.*

*Всичко, в което вярвал съм,
И вярвам — разстреляно е.
Живея като във сън
И изчезвам в безвремие.*

*Всичките представи — отречени,
Всички принципи — забранени,
И аз се чувствам обречен,
Пада дъждът уморено.*

*Ето, аз пропадам — пусти
Улици, тротоари и всичко.
Всички срокове са пропуснати,
Чезнат следи в безразличие.*

2007 г.

ПРОЗА

*И ни обхваща с пипалата си безцветни делникът,
Потаяят ни тихите реки невидими,
Дали според календара пак е понеделник
Или просто дните са безименни?*

*Или времето като река спокойна тича
Да се влее на живота в бурното море,
Като разказана далечна притча,
Която няма кой да разбере?*

*Аз се страхувам любовта полека — лека
Да не изгуби своя нежен цвят,
Да не потъне някъде в морето,
Да не разпръсне своя свиден свят.*

*А ние спорим по ежедневни проблеми,
Влизаме на живота в стандартното русло,
Разговаряме на задължителни теми,
И всичко изглежда подредено изкусно.*

*И ни обхваща делникът, сивият делник,
Нижат се дните в своята броеница,
Потъваме в собственото ежедневие,
Където всички думи са излишни.*

пролетта на 2006 г.

ПО ЧАСОВНИКОВАТА СТРЕЛКА

*Утрото се събужда, настръхнало от студ,
Изпива до дъно изстиващото кафе,
Изтърсва звездните трохи от своя скут
И съблича нощницата от сънища и кадифе.*

*Качва се в трамвая, пътуващ по слънчеви лъчи,
И перфорира поредното билетче надежда,
Вглежда се в часовника с неவிждащи очи,
В езера от реклами и вещи се оглежда.*

*Разменя две — три думи забързано с вятъра,
Дълго разговаря с някого по телефона,
Заклучва настоящето с ключенце от вярa
И прелиства папките с мечти и спомени.*

*Попада в паяжината от мимолетни звуци,
Сред хаоса от сетива на разпродажба,
Сред шумни площади и разноцветни улици
И приема своята наркотична бензинова дажба.*

*Пазарува на промоция пълни кошници суета
И няколко грама сладникава необходимост,
Натъпква се в поредния автобус сивота
И по навик слиза на спирка безименна.*

*Претопля тенджерата огладняваща самоизмама,
Превключва няколко канала дебнеща скука,
Предъвква жилава гозба от щастливи реклами
И си ляга да спи, зъзнещо от студ.*

февруари 2006 г.

РЕАЛНОСТТА НА СПОМЕНИТЕ

*Внезапно остарял съм.
Преди харесвах новите неща,
Новите предмети
И онзи вкус тръпчив
На всяко нещо непознато.
Днес търся всичко старо.
Предишните, познатите неща,
Познати вкусове, места познати,
Познати хора, думи, аромати...
Или, най-общо, свят познат.
И всичко старо ми е скъпо,
И миналото — толкоз мило.*

*Къде реалността е,
Къде е споменът?
Не, нищо не е същото...
Но все се връщам аз,
Все се връщам...*

2006 г.

II

*... Така, с ръка небрежно
В празния ми джоб,
Захвърлил зарчета надежда
Аз се прибирам —
Най-богат на този свят...*

ВЪЛНОЛОМ

*Морето е спокойно. След бурята.
И всичко в мене е спокойно.
Тържествено красиво. Щастлив съм.
Вълните са ласкави след бурята,
Открили своя бряг и дом.
Вълните гаят моите мисли.*

*И чувствата в слънчеви отблясъци...
Морето е внезапно огледало,
В което се оглежда днес света.
Деца ми играят върху пясъка,
Бронзира красивото си тяло
Жена ми и гали моята ръка.*

*Завиждайте ми за спокойното море!
Но ако сляпа бурята на завистта
Коварните вълни подгони
И злобно скрие синьото море,
Ще стана вълнолом със яростта си
Да запазя своя бряг и дом.*

*август 2001
гр. Бяла*

ВЯРНОСТ

*Морето е моят добър приятел!
Има по малко от всичко:
На татко от силата,
На мама от грижите,
На сестра ми от подкрепата,
На децата ми от игрите,
На жена ми от ласките.
Морето има мъдростта
Да бъде от всичко по малко.
Дори има възможността
Да бъде част от мен самия.
И може би също умее да обича.
Затова съм му верен!*

лятото на 2002 г.

ДЕТСКИ УЛИЦИ

Все повече просяци ме спират.
Сезоните се надбягват, застигат се и
Само понякога се изпреварват.
Моите родни улици от спомени,
Весели и притихнали,
Разцъфнали, зелени, многоцветни, бели,
Толкова мили, романтично красиви!
Мои детски улици кръстопътни.
Днес те са уморени...
Новите блокове се пъчат надменно
И хиляди лъскави конски сили
Оплитат моите детски велосипедени улици.
Отсреща, на ъгъла имаше книжарница
И аз си купувах тетрадки за мечтите,
За моите детски, наивни мечти.
Днес там има елитно кафене.
Там скъпи костюми и скъпи парфюми
Продават се с погледи,
Купуват се с думи
Над някоя чаша скъпо кафе.
Боли ме!
Сладоледът се топи по ръката ми.
Движат се хора по моите улици,
Препродават движимост и недвижимост.
Но моите улици не се продават!
Не се купуват моите улици!
Притварям очи и всичко е същото,
Всичко е както някога.
Затичват се шляпащите сандалки,
Изжулените ми колене.
Затичвам се и се гмурвам
В моите улици — сладоледени, велосипедени,

Безгрижни и весели,
Детски мои улици!
И по стара пързалка,
За миг отново дете,
Спускам се, себе си да открия.
По улиците кръвта ми се втурва,
Те отново пулсират, както преди.
Подсвирвам си позабравена песен
И се връщам всеки път по моите улици.
Дърветата радостно махат,
Те ме чакат,
Моите улици,
Моите улици непораснали,
Детските мои улици!

юни — юли 2003 г.

БОГАТСТВО

Останах без пукната пара.
Наистина. Последните стотинки
Броя за цвете.
Два жетона телефонни
Прозвънват глухо в празния ми джоб.
Като в дълга, тягостна игра
Заровете хвърлям —
Една надежда, че резонно
Ще дойде най-накрая моят ход.
Но отдавна заровете са
С разпределени шест страни.

А аз набирам
Два тъй скъпи телефона,
За да чуя мама, татко,
И да си побърря със сестра ми.
За да чуя добре ли са децата,
И да призная на жена ми,
Че я обичам,
И че с последните пари
Съм ѝ купил цвете.
Така, с ръка небрежно
В празния ми джоб,
Захвърлил зарчета надежда
Аз се прибирам —
Най-богат на този свят.

А в краката ми игриви
Зарчета подскачат,
Но жетони се намират трудно.

лятото на 2003 г.

МОЗАЙКА

*Разпилява се внезапно светът
Като части от разкъсана огърлица,
Препуска по прашния път
Балканче с изкаляни спици.*

*Краката ми с детски обувки
От тичане с пробити подметки,
Къси панталонки, шарена блузка,
Шепа стотинки е моята сметка.*

*Книга със страници пожълтели,
Черно-бяла весела снимка,
Гълъби, нанякъде отлетели,
В джоба ми — пак жълти стотинки.*

*Безкрайни игри, топли вечери,
Детство мое безгрижно!
Вече избяга всичко далече,
Не мога никога да го стигна.*

*Разпилява се внезапно светът,
Пъстроцветна детска мозайка,
Търся изход, търся път,
И се връщам назад, уж за малко.*

2005 г.

ЧУДО

*На малката ми дъщеричка
Ина — Гергана*

*Момиченце мъничко мое,
Изгряла малка звездичка,
С широко ококорените очички
Света ли оглеждаш? Твой е!*

*Звездичка мъничка моя,
Която се събужда с усмивка,
Коята си ляга с усмивка,
Прекрасната веселушка моя!*

*На бебешки нещо бърбориш
И се смееш, и се смееш,
Личицето ти мъничко грее,
Ръчички протягаш нагоре.*

*Да, аз чувствам щастливо
В мен сърцето да бие,
Божествена топлина ме облива
И всичко толкова е красиво.*

*И ето, аз прегръщам, аз понасям
На ръце моята звездичка
И целувам тези маслинки очички,
И светът така е прекрасен!*

Появи се! Случи се чудо!

*Мъничка моя принцеса,
Внезапно разцъфнала прелест,
Ти самата, ти самата си чудо.*

*А моята прекрасна принцеса
Гука и пее със сладко гласче
И се смее, и така се смее,
И оглежда в мен своето личице!*

лятото на 2005 г.

ИЗТОК

*Аз все се завръщам в моя роден квартал,
Където весело и неусетно детството мина,
Където безгрижни години живях,
Където винаги ще живея, винаги ще ме има.*

*Най-прекрасният софийски квартал!
Където улиците са така тихи и зелени
И носят имена на цветя и поети,
Където всяка тревичка живее в мене.*

*Да, това е кварталът, където
Тротоарите са от моите стъпки,
Където въздухът е друг и друго небето
И всичко е толкова мило и скъпо.*

*Където блоковете гледат ме добродушно
И усмихват се всички квартални градинки,
Дърветата в моите думи се вслушват,
А слънцето и вятърът са ми роднини.*

*Където жилавите родови корени
Дълбоко са впити в земята
И аз от тях черпя сили, за да мога
Да живея и да продължавам нататък.*

*Това е моят роден квартал,
Където единствено улиците устремени
Водят ме, където аз пожелаю,
И ме връщат, където аз съм роден.*

*И аз усещам, място магическо
Е моят неземеен, прекрасен квартал,*

*Втурвам се, пак се връщам,
Завръщането е свят ритуал.*

есента на 2005 г.

РОДНИЯТ ДОМ

„Да се завърнеш в бащината
къща...“

Д.
Дебелянов

*Всеки ден аз се завръщам
В апартамента — бащината къща
По уличката „Димчо Дебелянов“,
За да прегърна татко, мама.*

*На ъгъла между „Жолио-Кюри“ и „Чехов“,
В квартала, устремен на „Изток“,
Аз диря вяра, обич и утеха,
Сред всичко, което ми е близко.*

*Сядаме на кухненската маса,
Да хапнем, да си поговорим,
Запазено за мен е мойто място
За всеки случай — ако дойда.*

*Стените пазят като далечно ехо
Моя смях безгрижен, моя глас,
Пак в мен събужда се детето,
Когато се завръщам в нас.*

*Тук времето за мен е вечно спряло,
Това е моят безграничен свят,
Моето вълшебно огледало,
Моят храм и мой палат.*

*Хлябът винаги е разделен на четири,
Ако намина гладен, жаден,
Светлинка в прозореца ми свети,
Ако замръкна в път и се забавя.*

*Тук умората за миг захвърлям,
Приятели са вечните дървета,
И най-съм истински, когато се завърна,
И най- съм бял, и най- съм светъл.*

*Тук всяко нещо ми е скъпо,
Със сили отново се зареждам,
В хармония душата ми се къпе,
И всеки път аз пак се раждам.*

*И буден син — аз все се връщам,
В апартамента — родната ми къща,
За да прегърна с обич мама,
За да прегърна с обич татко.*

пролетта на 2006 г.

СИНОВНО

На мама

*Когато съм весел, най-весел сред хората,
Когато съм тъжен, най-тъжен в света,
Когато съм бодър, пленен от умората
Или просто най-обикновено се чувствам, тогава*

*При теб, мила мамо, се връщам за миг
И търся своята топла усмивка,
И търся твоите думи добри,
Уюта на моята детска завивка,*

*С която душата ми в най-лютия мраз
Грижовно ти винаги ще завиваш,
Тревоги, умора час подир час,
Усмивката твоя неизменно прикрива.*

*Забързан в хаоса на всекидневни проблеми,
Чувствам в себе си непростима вина,
Че не намирам често необходимото време,
Нито думи, с които да благодаря,*

*За всичко, което за мене си, мамо,
За грижите, за добрината, за мъдростта,
За нежната всеопрощаваща ласка,
За топлината, за жертвеността.*

*Затова и вината ми е непростима,
Че не мога винаги да бъда до теб,*

*Когато от мен най-силна нужда имаш,
От мен, твойт блуден син.*

*Защото на теб, мамо, всичко дължа,
Затова целувам ръката ти уморена,
Смирено навеждам за прошка глава,
Благодаря ти и се моля да си до мене.*

2006 г.

СИЛА

На татко

*Чувствам силата как бушува в мен
В мигове на яростно изпитание,
Твоята сила, татко, във мен,
Спасяваща ме от отчаяние.*

*И твоята мъдрост, татко, във мен,
Която ме извежда от лабиринтите,
Твоята кръв, татко, във мен,
Която определя пулса на дните ми.*

*И твоите думи, татко, във мен,
Вътрешният ми глас, нашепващ
Кое всъщност е право и кое — не,
Кое съм забравил, за кое не се сецам.*

*И твоята воля, татко, във мен,
Да преодолявам трудностите и себе си,
Спортният дух, татко, във мен,
До край да преследвам победата.*

*И твоите мисли, татко, във мен,
Към които за съвет се обръщам,
И всичко, с което аз съм роден,
Събрало цялата ми наследствена същност.*

*Чувствам силата как бушува във мен,
Най-могъщата бащина сила,*

*И силен съм, защото те чувствам във мен,
И само пред теб съм безсилен.*

2006 г.

КОРЕНИ

На сестра ми

*Как отлитат години ветрогонни!
Кога порасна моята сестричка?
Изменчивото щастие днес гони
И иска да получи всичко.*

*Самотно гледад кукли и играчки,
Спомени за детски лудории.
Днес уверено сестра ми крачи
И трудности с усмивката си крие.*

*Строяхме детски лего градове,
Където всичко свършваше щастливо,
Приказни далечни светове,
Миражни облаци пенливи.*

*Днес своя свят на картата
Търсим все, все се тревожим —
Няма ли да закъснее влакът
Или полетът да се отложи?*

*Птицата на рамото каква е?
Не знае никой — всеки има път.
Трябва само да си помечтаем —
Красиви мигове летят...*

*А всичко, всичко се променя,
Многолик е този свят,*

*Хората се срещат и разделят,
Остава обичта между сестра и брат.*

*Затова дори да сме далече,
Дори да търсим собствен път,
Роден дом ще ни събира вечно
Чрез зова на родовата кръв.*

2006 г.

ТИЙНЕЙДЖЪРИ

На дъщеря ми Мими

*Моето ту засмяно, ту сърдито момиче,
Тийнейджърка с детски инат,
С крехката хубост на бяло кокиче,
Тя се вглежда в околния свят.*

*И търси там отговор на въпроси
От никого никога не решени,
И на раменете си иска да носи
Сама детските си недетски проблеми.*

*Бунтуват се в нея странни представи,
Иска различна да бъде, не като нас,
Иска своето „аз“ да отстоява,
Ако трябва, дори на инат.*

*Да, знам, днес светът е различен,
Аз много трудно бих го приел,
Но се надявам порасналото ми момиче,
В него да не открива предел.*

*Ала се страхувам реката сива
Неусетно да не я повлече,
Да не вярва само на телевизора,
Да не я излъже дръзко момче.*

*Да не се пропилее по заведения,
Да не живее ден за ден,*

*В капана на лесните изкушения
Да не падне случайно във плен.*

*Затова и скришом така се надявам
Зад този смешен детски инат
Най-доброто от нас да остане
В нейния различен от нашия свят.*

2006 г.

МОМЧЕТА

На сина ми Ради

*Моето малко момченце,
Възседнало старото ми колело,
С ожулено в игрите носленце,
С изгоряло от слънце чело.*

*Аз го поглеждам и търся във него
Момчето, което някога аз съм бил,
И аз така съм лудувал, изглежда,
И в свой свят измислен съм се крил.*

*Моята умаляла моряшка фланелка
Много добре днес му седи
И аз разбирам колко малко
От момчето в мен ме дели.*

*Момчето ми не играе с войници,
Не воюва със сабя и автомат
И широко разтворените зеници
Опознават различен от моя свят.*

*Свят, в който войните са други
И всичко се купува с пари,
В който да мечтаеш е лудост,
И компютърът избира игри.*

*Моето малко моченце
Мечтае за новичко колело,*

*И упорито муси носленце,
И бърчи не по детски чело.*

*Хайде, сине, на колелата,
Взимай водния пистолет!
Ще направим щура бея,
За миг пак да бъда дете!*

2006 г.

НАСЛЕДСТВО

На дъщеря ми Инка — Гери

*Моего бебе неуетно расте,
Вече уверено стъпва и тича,
Иска всичко да разбере
И подражава с усмивка на всички.*

*Думички странни реди,
А тези непослушни ръчички
Непрекъснато вършат бели,
Докопвайки бързичко всичко.*

*И се вкопчва в мене, когато
Усеща страх или нужда от ласка,
Вълшебната думичка „тати“
Е толкова нежна и властна!*

*И беснее, как беснее възторжено!
Превзема люлки, пързалки,
Сигурно перпетум моторче
Има моето дяволче малко!*

*Две черни искрящи маслинки
Попиват света тъй голям,
Тя расте, променят се снимките
Толкова бързо. Как — аз не знам.*

*Своя характер тя проявява
И буйно се втурва напред,*

*Непременно иска да побеждава,
Упорито да застане отпред.*

*Знам, неусетно някак ще порасне
Моята приказна мъничка фея,
Малко тъжно, но така прекрасно —
Остарявайки, се прераждам във нея.*

2006 г.

КАКВОТО СИ ТИ ЗА МЕН

На Ели

*Искам да откривам в очите ти тихия пристан,
Където да се завръщам след дългия ден,
И теб всеки миг да преоткривам аз искам
Като далечна земя, като хоризонта пред мен.*

*Не, ти не знаеш за мене какво си,
Глътката въздух, океан от любов,
Бели чайки на крилете си носят
Копнеж и страст, нежност и зов.*

*Искам очите ти като фар да ми светят
В яростна буря, в непрогледната нощ,
Да усещам в тях най-тихата вяра,
И любов с неподозирана мощ.*

*Тогава ще разбереш за мене какво си,
И страст, и нежност, и вяра, и зов,
Защото само теб в сърцето си нося,
Целуната от моята тиха любов.*

2006 г.

III

*... Когато знам, че наистина те има
И твоята усмивка е доказателство,
Тогава аз виждам всичко незримо
И се сливам с теб чрез сетивата си...*

ЛЯТО

*Обичам те морска. Вълните
Когато около тебе танцуват,
Когато очите ти са изпълнени
Със светлина, която рисува*

*Морето, небето и пясъка,
И всичко, което е лятото,
Обичам на устните ти солени
Сладостта, че ти си до мене.*

*Обичам те морска. Покрита
С воал от диамантени пръски,
С песъчинки златни поръсена,
Богиня моя, излязла от вълните.*

юни 2002 г.

МОРСКА ЛЕГЕНДА

*Ние взехме парче от морето,
Което нарочихме, че е наше,
На брега се презърнахме и ето —
Светът е красив и прекрасен.*

*Където и да погледнеш — море,
По средата му — дългият път,
Далечни, примигващи брегове,
Вълните любовно шептят.*

*Застанали под вятърна мелница,
Изглеждаме вятърничаво влюбени,
Захвърлили уморените делници,
Сред морето презърнати, изгубени.*

*Подсмиват се старите къщи,
Крепостта снизходително мълчалива,
Аз знам — все тук ще се връщаме
Години, години, дордето ни има.*

*А годините тук са запазени
На морето чрез любовната ласка,
Морето помни и тихо разказва
Дума след дума, сказка след сказка.*

*Имаме си свое парче от морето,
Където, волни, мечтите ни плуват,
Имаме онзи миг под мебето,
Който за хиляди струва.*

*септември 2002 г.
гр. Несебър*

ВЕНЧАЛНО

*Толкова много е недоизказано,
Никога не може да бъде,
Любовта ни — от бога белязана,
В бъдното ще пребъде.*

*Думите рамкират понятия,
Затова никога не достигат,
Сред хаоса на хиляди атоми
Значими сме единствено ние.*

*Необятни пространства любовни,
Светлината вярна в прозореца,
Всеки миг е венчален отново,
Устните, дланите, очите говорят.*

*Аз вярвам в нашата любов,
Всеобхватна, вечна, нетленна,
И шепна тих благослов,
Затова, че ти си до мене.*

*Затова и навеки остава
Мигът, в който се вричаме,
В който всичко ти казвам:
Обичам те! Обичам те!*

20.10.2002 г.

ОТСТОЯВАНЕ

*Трудно си напасваме характерите,
Пленени от навиците си и привичките,
Приличаме на някакви хакери,
Които се дебнат егоистично.*

*В резервата от запазени територии
Вкарваме и мисли, и желания.
Движим се по познати траектории,
По улици с променени названия.*

*Експедиции към различни полюси
Трасират с компромиси пътя ни,
Въртим напред-назад глобуса,
Надежда в погледа скътали.*

*Вярваме в собствените си истини,
Дуелираме се за принципи установени,
Катерим склоновете скалисти
По невнимание наранени.*

*Отстояваме своята независимост
И слети в прегръдка лъчиста,
Сред водопада от чувства разлистени
Разбираме щастието да се обичаме.*

пролетта на 2003 г.

ШЕПОТ

*Бих ти подарил цялата любов на света
Стига да можех, стига да можех,
Бих обсебил всяко признание, светлина,
Да напомнят, че обичам те много.*

*Но всеки обича. Всеки се врича
Някъде, някога, в някого, единствено,
И всяка любов прилича и не прилича
На други и само тя е е истинска.*

*Затова ти подарявам цялата моя любов,
Любовта, на която аз съм способен.
Не знам дали ти стига. Но в благослов
Прошепвам: Обичам те толкова, колкото мога!*

май 2003 г.

ЕРОТИЧНО

Толкова си красива!
Полудявам от страст.
И ръцете ми търсят
Магнетичния допир на твоето тяло,
Дланите търсят
Магията на твоите длани,
Устните търсят
Вкуса на твоите устни,
Треперя от страст
И не искам да те пусна
Нито за миг.
Искам само телата ни
Да танцуват,
Да те галя, да те целувам
До полуда, до забрава.
Обхождам очертанията
На твоето тяло,
Потаням се в красотата изцяло,
Бедрата ти ме прегръщат.
Танцуваме бясно, танцуваме страстно,
Светът се взривява,
Престава да съществува.
Остава единствено
Неизмеримото блаженство,
Усещане за безтегловност
И ние.
Лежим без всякакви условности.
Любувам се на твоето тяло божествено
И си мисля:
Толкова си красива.

юни 2003 г.

АКО ЗНАЕШ...

*Ако знаеш колко много те обичам,
Ще си най-богата на земята,
Тогава всичките звезди на небосклона
Ще бъдат огърлицата ти златна.*

*Ако знаеш колко страстно те обичам,
Светът ще лумне във пожари,
Вулканите ще се събудят с огън,
Когато те жадувам жарко.*

*Ако знаеш колко силно те обичам,
Трусове земята ще разтърсят,
Ще се рушат цивилизации, устните
Щом в унес твоите търсят.*

*Ако знаеш колко нежно те обичам,
Пролетта ще бъде волната ти люлка,
Цветен дъжд над тебе ще се спусне,
Прегръщам те, щастлив че ти си тука.*

юли 2003 г.

ЗАЕДНО

*Дори когато теб те няма
Само за ден, само за миг,
Аз се чувствам осъден, измамен
От времето и като че ли*

*Всичко край мен е различно,
Толкова тъжно, глухо дори,
Не шепнат дърветата и птички
Не пеят от ранни зори.*

*Но светлинка виждам едничка
В най-празния, тягостен миг,
Ти ме обичаш, аз те обичам
Знам и това сега ни крепи.*

септември 2003 г.

НА ЖЕНА МИ

*Пак измервам с крачки космоса,
Планетите не спират своя бяг,
Човешките мечти какво ли са?
Песъчинка във безкраен кръговрат.*

*Край мен се раждат мегаполиси,
Набират бясна скорост булевардите,
Светът разпъва ме сред полюси
И всяка песъчинка е изстрадана.*

*Но всяка песъчинка ярко свети,
Осветява път сред хиляди пътеки,
От слънцето огряна с любов и нежност
И с две звездички мънички надежда.*

октомври 2003 г.

ВИТРАЖ

*Обичам те. И имам нужда от теб.
Ако и ти ме обичаш и имаш нужда
От мен, то това е добре —
Да се обичаме и да сме си нужни.*

*Какво друго тогава ни е нужно?
Пътищата ни стават магистрала,
Сбъдват се и мечти, и илюзии,
И дните ни стават сакрални.*

*Само тогава намества се пъзелът,
Всичко си влиза в реда на нещата,
Само ние излизаме, развързани
Да се обичаме извън рамките тицателни.*

декември 2003 г.

ПРИКАЗНО МЕЧТАНИЕ

*Ти красива приказка си,
В която като хлапе вярвам,
Мечта във миг помислена,
Реална си или нереална?*

*Ти свят далечен си,
Към който всеки ден пътувам,
С ласките ти съм облечен,
В мислите ми те жадувам.*

*Ти най-нежните ми чувства си,
Страстта, с която те желая,
В света измислен и изкуствен
Ти пътят си, ти си рая.*

*Ти най-светлото сияние си,
Коемо моя взор привлича,
Като в магическо мечтание
Всеки миг да те обичам.*

*Ти мойта приказка си,
В която винаги ще вярвам,
В света измислен, нереален,
Ти едничка си реална.*

декември 2003 г.

НЕИЗМЕРИМОСТ

*Хиляди снежинки нежно те търсят
Да се стопят на твоите устни,
Аз те целувам хиляди пъти
И не искам нито един да пропусна.*

*Хиляди думи, ежедневно изричани,
Със скорост хиляди мисли в минута,
Аз чрез всяка една те обичам
И във всяка една го признавам нечуто.*

*Хиляди лъчи в очите ти са събрани
И запалват всяка нощ небосклона,
Под който ти си най-голямото ми имане
И любовта към теб — най-святата икона.*

*Хиляди маршрути в мен рикошират
С неотложността на хиляда задачи,
Но всеки миг любовта в мене пулсира
И всеки миг към тебе аз крача.*

*Хиляди понятия измерват незримо
Живота и го в рамки обличат,
Само любовта остава неизмерима,
Онази любов, с която аз те обичам.*

февруари 2004 г.

ЛИНИЯ НА СЪРЦЕТО

*И аз те обичам.
Както вчера. Както утре.
Както никой. Както никога.
Както те обичам само аз.
Денонощно. Ежеминутно.*

*Не се терзай в съмнения.
В ревност и въпроси не се лутай.
Не търси примери и сравнения никакви.
В този свят сме важни само ти и аз,
Нашето днес и нашето утре.*

*Любовта ми е твоят остров красив,
Слънчеви дни и сънища цветни.
Любовта ми е хоризонт необятен.
Любовта ми е всяка мисъл за теб
И ти си във всяка мисъл.*

*Любовта ми е линията на сърцето,
Танцуваща в бурна страст,
Копнеж и лирични чувства.
Животът ми е невъзможен без теб.
Денонощно. Ежеминутно.*

14.02.2004 г.

КОГАТО ТИ...

*Когато всяка сутрин се събужда
В очите ти закачливо слънцето,
Когато затова няма нужда
Да знам сезона на улицата.*

*Когато ти се люблювам като във витрина,
Страхувайки се да не изчезнеш,
Когато мисълта за теб е толкова силна
И преодолява всички премеждия.*

*Когато те рисувам като красива картина
С поглед, чувства и думи,
Когато те обичам толкова силно,
Че дори граничи с безумие.*

*Когато те докосвам с нежна мелодия,
Бликунала от най-лиричните струни,
Когато нотите единствено могат
Да разкажат за всичко помежду ни.*

*Когато си откраднатият от боговете огън
И аз да не те изгубя се страхувам,
Когато ласките ти единствено могат
Да създадат поезия без думи.*

*Когато знам, че наистина те има
И твоята усмивка е доказателството,
Тогава аз виждам всичко незримо
И се сливам с теб чрез сетивата си.*

февруари 2004 г.

„ЩЕ МЕ ОБИЧАШ ВИНАГИ...”

*Ще ме обичаш винаги — вярвам!
Ще те обичам винаги — зная!
Ще се обичаме винаги, винаги!*

*Обтегната тетива от нерви,
Стрели от ежедневни тревоги,
Времето с обичта си измерваме,
Защото в живота без всичко може,
Само без обич — не!*

*Облечени в броня от вяра,
Прегърнати, слети в безкрая,
Ще бъдем заедно винаги, винаги
И ще се обичаме!*

21.05.2004 г.

СЪЗЕРЦАНИЕ

Обичам да те гледам, когато спиш,
Да пия с поглед красотата ти,
Навън бушува вятър тих
И се закача със листата.

Не знам какво сънуваш в този миг
И сънищата ти какви са,
Но ти си толкова красива, че самата си
Нереален сън или пък приказка.

Обичам да те гледам, когато спиш.
Тогава красотата ти, недокосната от свян,
От притеснения и всекидневни грижи
Обхваща моя взор като лиричен блян.

И щом очи отвориш в утро с поглед плах
В порив аз прегръщам красотата ти,
Защото през деня си ти красива пак,
А вятърът заспал е във листата.

лято на 2004 г.

ПРИЧИНИ

Обичам те много,
Обичам те люто,
До болка,
До сълзи понякога —
Прости.
Заради всичко,
Което си,
Теб обичам.
Затова, че си до мен,
Заради всичко
Помежду ни споделено,
Заради щастието,
Което ми подари,
Аз те обичам!

2007 г.

„ИСКАМ ВИНАГИ ДА БЪДЕШ...”

*Искам винаги да бъдеш така красива,
Както красива си днес.
И нежността ти да ме опива,
Да немея пред загадъчния финес,
С който танцуваш сред розови
Облаци.
И любовта ни да не се скрива
Никога зад мъгливата проза
На делника.
Бъди винаги красива!*

пролетта на 2005 г.

ПРЕВЪПЛЪЩЕНИЕ

*Като пролетен дъжд те обичам нежно,
Смутен и жаден за твоята ласка,
Море от нежност и чувства безбрежни,
Една надежда — и тиха, и властна.*

*Като летен дъжд те обичам яростно,
До полуда копнея за теб, жадувам те,
Вълна върхлитаща — силна и страстна,
Слънчев лъч, с който аз те целувам.*

*Като есенен дъжд те обичам безкрайно,
Красиво и ярко, ароматът на вкусен плод,
Златисти листа от копнежи, обич реална,
Сладостта на моя разнопосочен живот.*

*Като зимен сняг те обичам чисто.
Наивно дори. Като морска пяна.
По снега играят зайци лъчисти,
Любовта ми е твоята най-скъпа премяна.*

*Втурвам се към теб без да мисля,
Като лятно слънце, като зимен сняг,
Като пролетен цвят, като есенни листа,
Променя се всичко. Само аз те обичам.*

пролетта на 2006 г.

IV

*... Без значение са километрите. Само
победата.*

*Тя осмисля старта и усилието,
Победата над себе си, съперниците,
времето,
Над сивотата и измамното безсилие...*

ЗАРЯД

*Трудно избягвам бурите,
Сред воя на поривите куршумени
Не знам къде съм,
Нито кой съм.*

*Не се крия от бурите,
Оглушавам, ослепявам от вятъра порец,
Крещя от болка,
От безсилие.*

*Изправям се срещу бурите,
Извън вековната гора смълчана,
Стоя сред полето
Сам и силен.*

*Непрекъснато събирам бурите,
Главата ми е веселият гръмоотвод,
Отекват мислите
Наелектризирани.*

*Тогава се сливам с бурите,
Сам превърнал се на буря.
Така знам къде съм,
Откривам кой съм.*

ноември 2002 г.

УТРО

*Усеещам, как изтичат силите
През пръстите ми като дъжд,
Затварям длани, но не стигат,
Но не мога дълго да ги задържа.*

*Мислите в дъждовна броеница
Събирам, пак далечен път поел,
Умората в безсънните зеници,
Нервите на крайния предел.*

*Като камшик плющи дъжда,
Но пак не може да ме укроти,
Невидимата, призрачна межда,
Която между клоните трепти.*

*И аз събирам сетните си сили
Възторжен да прегърна утринта,
Политам, в порив да открия,
Да запазя силата, наречена мечта.*

есента на 2002 г.

ДОКАЗАТЕЛСТВО

*В такива мигове се чувствам страшно сам,
Изправям се срещу щитове от недоверие,
Стрели съмнения връхлитат ме премерени,
И горчи, и боли присъдата отново неразбран.*

*Обидата като палач жигосва всичко в мене,
Виновен съм или невинен — без значение е вече,
Различен съм и затова съм обявен за вещер,
Само кладата ще докаже, че сърцето е нетленно.*

зимата на 2002 г.

КОНТРАСТ

*Искам да съм циганско лято,
Пролет през януари,
Зима през май,
Искам да съм извън правилата,
Полет на дръзка фантазия
Без край.*

*Искам в хорските телевизори
Контрастно черен да бъда
Или пък бял,
Но сънищата си цветни да виждам,
За да мога от тях
Да раздам.*

пролетта на 2003 г.

СБЛЪСЪК

*Приплуват тревожни платноходи,
С платна от бури натежали,
Какво ли носят, кой ли ги води?
Каква ли битка ще разпалят?*

*Вълни от слънце угасени
Припламват и набират сила,
Те дирят своето спасение,
Те дирят в бурята закрила.*

*Сред хаоса от капки разпилени
Като мълнии проблясват риби,
В прозрачни мрежи са пленени
Най-непокорните мечти амфибии.*

*Приплуват тревожни платноходи
С платна от бури натежали,
Отчаяни корсари бродят
За кръв и злато зажаднели.*

*Смълчана тръпне цитадела,
Дулата хоризонта гледат,
Платноходите — миражни цели,
Лицата — изпънати и бледи.*

*След миг ще пламне небосклона
В сблъсъка на залп насрещен,
Ще се превърне всичко в огън,
В стихия праведна и грешна.*

*Приплуват тревожни платноходи
С платна от закъснели урагани,*

*Вълните по небето ходят
И сипят огнени закани.*

2003 г.

ВИК

*Няма кой да ме чуе,
Няма кой да ме разбере,
В лабиринта от пясъчни кули
Гибне мойто море.*

*Мълчат изказани думи,
Отчаяно неизказаните зоват,
И аз се чувствам изгубен,
Лутам се ни напред, ни назад.*

*Блъскам се в стени безнадеждни,
Търся се в сляпо мълчание,
На дните от предпазната мрежа
Пленен съм и изпратен в изгнание.*

*В прозрачното огледало на дните
Хвърлям безнадеждна стотинка
И от лепкава влага пропити
Разглеждам разпилените снимки.*

*На скалата с поглед премрежен
Аз се обричам на мойто море
И викам, аз викам с надежда
Някой все да ме чуе и разбере.*

ноември 2003 г.

УМОРА

*Дъждът измива мечтите от лицето ми.
Дъждът, този пролетен дъжд е есенно тъжен.
Безнадеждно е всичко. Като вехнещо цвете
Жадно пия вода и се чувствам осъден.*

*Върхове от бели мечти и далечни миражи,
Към които път не намирам, уви, няма път.
Кой да ме подкрепи, дума да каже?
И ваят капки дъжд, в очите ваят.*

*Моята лодка пробита достигна до края,
Аз се губя в океана на дните,
Аз не съм този, когото познавам...
Или все по-силни стават вълните.*

*Безнадежден дъжд. Улици тъжни.
Аз съм уморен, сломен, победен,
Мечтите ми са самозалъгване.
И се срутва, и гасне всичко в мен,
Всичко в мен.*

пролетта на 2004 г.

ЕРЕС

*И се срутва всичко.
Като древна и силна империя,
Чиито храмове са пусти
И боговете не носят вече вяра.*

*На прах е всичко.
Като могъща някога империя,
Чиито уморени легиони
Отбраняват и последните стени.*

*И си отива всичко.
Блясъкът на бившата империя
Остана само в снимките за спомен
И в разкази на антикварни цени.*

*Свърши всичко.
В кръговрата на рушащи се империи,
Сред руини и мостове порутени
Най-лесно се променя вярата.*

Самопогубващо, гибелно.

април 2004 г.

ТРАВЕРС

*Няма да стъпя на Еверест.
А бях на крачка от него.
Природата зла, яростни ветровете,
Остана ми само едно
Безкислородно дишане.
Бялото разстояние ми се струва
Безкрайно и ледено — снежно.*

*Няма да стъпя на Еверест.
Все по-долу се спускам
И все по-далеч.
Любимата занимавка на ветровете.
Всеки нов опит е едно
Безкислородно отчаяние.
Губя сили, губя себе си
Под сивия купол на времето,
Сред леденото безмълвие.*

*Искам да стигна до Еверест.
Пак потеглям от базовия си лагер.
Раницата е пълна с мечти,
Вместо кислород — надежда,
Вместо шерп — вяра.
В трахеята ми пламти
Леденото последно дишане.
В палатката си забравих
Само билета за връщане.*

*Това е пътят до моя Еверест.
Знам, че няма да ме разберете
Вие, свикналите там
Зад бетонни стени да се криете*

*От студа и ветровете,
Където всичко е логично и реално.
А аз потеглям по траверса на мечтите,
За да стигна върха,
Дори ако трябва там да остана.*

май 2004 г.

ОНЗИ, КОГОТО НЕ ПОЗНАВАМ

*Загубих всички битки с вятърни мелници,
Уморих се да мечтая, да се надявам,
Уморих се от недоверие, от неразбиране,
Отслабва тренираното ми тяло,
Угасва душата ми непокорна,
В огледалото вече не съм аз,
Или, по-точно, съм този,
Когото не искам да виждам,
Когото не познавам.
Мразя се.
В очите ми тъмни, загубили блясъка,
Внезапно, бързо и сигурно
Спускат се всички гладни мъгли.
Безнадеждно изтича между пръстите пясък,
Чертаейки тайнствени фигури...
А в мен самотата жадно мълчи.*

*И онзи, от огледалото, се смее,
Преди да ме застреля.*

есента на 2004 г.

КЪМ СЛЪНЦЕТО

Не ми е достатъчен красивият изглед към планината —

Аз копнея да стигна върха.

Не ми стига безбрежната шир на равнината —

Дайте ми кон да препускам през нея.

Аз се люблювам на морето необятно

И хоризонта с поглед жаден ловя.

Не ми трябват нито крила, нито весла, нито пък вятър —

Една платноходка с мечти ме очаква на кея.

Може би утре ще се окаже, че върхове има само по снимките,

С последни сили ще плувам след корабокрушение

Или ще ме свали от коня откос от безнадеждност.

Тогава с поглед към безкрая на небето

Аз няма да прося смирено спасение,

А ще потърся слънцето с един лъч надежда.

есента на 2004 г.

ХОРИЗОНТИ

*Прелита самотният слънчев диск
Разстоянието от хоризонта до хоризонта,
Слънцето е толкова близко
И толкова далечни хоризонтите.*

*Всяка пътека е лъч самота,
Върховете — опити за летене,
Жаждата — недостиг на светлина,
Пустиня от пясъчно време.*

*Самотата на многолюдните улици,
Самотата на думите неизречени,
Разговарям сам — луд ли съм?
Не, просто хоризонтът е вечен.*

*Самотен пресичам улици и площади,
Неумоливо върти се земята,
Мечти — угасващи безпощадно.
В очите — дъжд. В ръцете ми — вятър.*

*Спусна се самотният слънчев лъч.
Прониза ме. Очите — премрежени.
Слънцето е толкова далеч.
Хоризонтите — безнадеждни.*

пролетта на 2005 г.

НАДПРЕВАРА

*По червената тартанова елипса на стадиона
Търся себе си
И се надпреварвам със времето,
Срещу стрелките на часовника.
Червената тартанова елипса са очите ми,
Взиращи се в света уморено.*

*Всяка обиколка е равна на едно мигване.
Търся себе си.
Това е моят живот —
Възпалената тартанова елипса,
Едно небрежно намигване.
Не броя обиколките,
Защото те никога не ми стигат.*

*Самотният бегач на дълги разстояния.
Привикнах към самотата,
Към празните трибуни,
Към вятъра — ту в гръб, ту насрещен,
Не вярвам вече в суеверия,
Нито в съдбата,
Вярвам само в себе си.*

*По червената бягаща елипса на стадиона
Чувствам, че живея,
Променливият ритъм на обиколките,
Срещу стрелките на часовника,
И в лед, и в огън.
Не ме питайте колко,
Не ме спирайте.*

Иди разбери

*Кое е пот,
Кое са сълзи,
И дали от вятъра
Примигвам.
Не ме спирайте!
Недейте!
Искам да живея...*

лятото на 2005 г.

УЛИЦАТА

Една след друга затварям
Всички врати —
Какъвто бях
И какъвто исках да бъда.
Улицата за миг
Ще ме приюти,
Щом изляза
И завия зад ъгъла.

Ще ме поеме неусетно
Сивият поток,
Вълна след вълна
От делничната проза,
Тук — там вир,
После — водоскок,
Така си прецъфтяха
Дървета бели, дървета розови.

А исках, исках да бъда,
Дори може би в нещо успях,
Притиснат до стената,
Във ъгъла,
Усещам с отчаянието
На уморените сетива,
Че улицата е моят маршрут,
Моята вятърна мелница,
Моят Цезар и моят Брут,
А аз — крачеца мишена на прицел.

По улицата вървя
С донкихотовски стъпки,
Не ми достигат нито въздухът,

*Нито думите.
Не мога да спра,
Нито да бъда стъпкан,
Шпагата ми е безсилна
Срещу куршумите.*

*Една след друга затварям
Всички врати,
Гибелно разпилях
Всички копнежи,
Улицата ще ме убие,
Ако ме приюти
На цената
На всички надежди.*

лятото на 2005 г.

ОТЧАЯНИЕ

*И всичко е май, както преди,
Раззеленените вечни дървета,
Слънце през клоните свети,
Аз търся моите далечни следи.*

*А те закъсняват. Няма ги вече.
Все по-бавни стават алеите,
Както преди птиците пеят,
А аз се чувствам далече, далече.*

*Къде съм? Кой съм? Какво съм?
Търся лика си в небесното езеро.
Виждам сянката си премрежена,
Която все още държи се на косъм.*

*Животът — този алчен шегобиец,
Мимоходом замита моите стъпки,
В пространството уморено пристъпвам
С упоритото отчаяние на самоубиец.*

*Паркът. Само паркът мой е.
И тези мои мамещи алеи.
Защо така днес птиците немеят
И срещам толкоз непознати хора?*

*Защо не съм сега, каквото бях?
Та аз мразя дръзките промени,
Със сетни сили моля се да ме приемат
Моите алеи пак при тях.*

*Но ето — вече мен ме няма,
Гората, казват, все е същата.*

*Забързаният въздух аз преглъщам,
Давя се, бавя се, пропадам.*

*А всичко е май, както преди,
Раззеленените вечни дървета,
Слънце през клоните свети,
Но губят се, губят се моите следи.*

*Не! Аз искам да е както преди,
Крещя и късам душата си на части,
И тръгвам сам, последен час,
Докато остават след мене следи.*

лятото на 2005 г.

СТАРИЯТ БОР

Внезапно видях —
Окапали са игличките
На стария бор.
Ранен се спрях,
Залюля се наоколо всичко,
Аз погледнах нагоре.

Старите клони
Сплитаха паяжина
И ловяха ветровете.
По пътя от спомени
Огромният бор безгрижно
Рисуваше карта на световете.

Изправен наред пътя,
По средата на тротоара
Чака ме старият бор.
Като искрици разпръснати
В клоните му догарят
Милувки от слънчева горест.

По разпилени вървя
В краката ми мисли,
Няма връщане, няма.
Внезапно разбрах —
Аз съм бор обезлистен,
Наред пътя изправен.

лято на 2005 г.

ДЛАНИ

Заклучено небе.
Самота.
Суфльорът в мен
Знам какво ще каже,
Затова мълча.
Гримьорът в мен
Знам как ще ме покаже,
Затова е празно.
Актьорът в мен
Знам какво ще ми разкаже,
Затова съм сам
И каскадьорът е излишен.

Тъгата свети меко
Във вселенните морета
На очите ми.
Късам нерви
Като корабни въжета.
Мечтите разпилях,
Топчетата разноцветни,
Разтрошени капки дъжд,
Които парят
Пулсиращата скула
И дълбаят протегнатите длани
Към заключено небе.
Завая.

есента на 2005 г.

РИТУАЛ

*Казват, че уморените коне
Хуманно ги убиват.
А аз се чувствам уморен,
А аз се чувствам обезсилен.*

*Конницата литва надалече,
Към триумф или към гибел,
Само мен ме няма вече,
Изтрива вятър мойте дири.*

*Хоризонтът днес е ален.
Аз бях весел ветрогон.
Жребец не става кон товарен
И вечно дири хоризонта.*

*Главата ми тежи от мисли,
Навън светът е вече друг,
Губя всичко, но не искам,
Но не мога никога да бъда друг.*

*Уморените коне земята рият,
Чуят ли познат сигнал,
И тръгват пак, пак въздух пият
В магичен, вечен ритуал!*

есента на 2005 г.

САМОТА

*Падащ лист пожълтял
Сред гора от зелени пориви.
Отчаяние.*

*Хладен дъжд зажаднял
За пареща ласка без корист.
Обреченост.*

*Стъпки по улици познати
И профучаващи автомобили.
Желание.*

*Върхове недостигнати златни
И вълни с вятър препили.
Вечност.*

*Тъжни пожълтели листа
В огледални локви блестят.
Самота.*

есента на 2005 г.

СЕДЕМ И НЕЩО

Вечер. Точно в седем
На спирката съм седнал
И чакам моя автобус.
Раздиплен ден
И край логичен —
Точно в седем
Аз се затичвам
След претъпкан автобус.
Това е всичко.
Колко пориви, мечти
По пътя разпилях
Като леден прах.
Точно в седем
Деня копирам,
Дупка черна ме намира,
Разбирам, че отново не успях
Кое то сам си пожелах.
Точно в седем —
Хладно разочарование.
Точно в седем
Яростно се мразя.
Точно в седем
С мечтите се разделям
И се прибирам сам.

Сутрин. Точно в седем
Пак от чашата отпивам.
С кафето ми изстиват
Всички пориви
И почва пак отново
Да копира
Ксероксът досаден на деня.

*Аз вече знам —
И тази вечер.
Точно в седем...*

януари 2006 г.

СПИРКА

*Половината ми живот премина
В безкрайно чакане по спирките,
Автобуси — нови, вехти и рециклирани
Закъсняват, закъсняват безспир.*

*Автобуси, претъпкани с проблеми,
С отчаяние, умора и еднообразие
Претъпкани, но място за мене
Винаги ще се намери. Празна е*

*Спирката — приют за самотници,
Които все път търсят нанякъде,
Страда от хронична безработица
Мисълта, уморена от чакане.*

*Половината ми живот премина
В тревожно чакане по спирките,
Лошото е, че другата половина
Пътува по маршрута наникъде.*

януари 2006 г.

ТЪРСИ СЕ

*Всеки ден е ново усилие
По отвесната стена на забравата,
Да я изкача се опитвам,
За да не ме забравят,
За да не забравям.*

*За да не попадна в графата на търсените
Чрез полицията на хладния разум
И съобщения с различни причини,
За да разбере, че е напразно,
Че вярвам напразно.*

*Затова заспивам преди края на новините,
Преди полунощните халюцинации,
Всеки ден е ново усилие,
Книга с чудни илюстрации
И мисли в стагнация.*

пролетта на 2006 г.

ПОНИКВАНЕ

*Бавно, като гаснещ ден,
Губят се, губят,
Уморени от вяра представи.
Разделят се с мен
Мечти и заблуди,
Назад, надалече остават.*

*Минало като спомен далечен,
Вятърът, вятърът
Чезне изгубен в мъглата.
Думи недоизречени...
Стръкченце вяра,
Поникнало като трън във душата.*

2006 г.

ПОБЕДЕН

*Пропадам, пропадам в тъмнината,
Загубил и вяра, и надежда, и сили,
Уморени до болка са сетивата,
В мен гладни вълците вият.*

*Насъбрах вече цяло сърце с поражения,
Есен е, есен все по-студена,
Загубих всички възможни сражения,
Ранен съм, вятърът свири край мене.*

*А изрисувах такива картини миражни,
С багри от есенни клони,
Мечтаех тайно за Ермитажа,
Но всичко е спомен, всичко е спомен.*

*И все по-тъжни вече са дните,
И все по-самотни са часовете,
Само дъждът, само дъждът скита
Сред мечти, гаснещи неусетно.*

15.10.2006 г.

ИРОНИЯ

*Душата ми умира в бавна агония,
Няма вече копнеж,
Няма мечти, дори няма илюзии.
Каква ирония!
Останаха само спомени.
Очите — премрежени,
Сърцето закъснява под избелялата блуза.*

*А как се обричах,
Как вярвах, как исках,
Но...всичко свърши.
Чувствам се отречен от всички.
Каква ирония!
Стих недописан...
Аз съм свършен.*

2007 г.

ПРОТИВОПОСТАВЯНЕ

Умора. Като отрова,
Пълзяща по вените, по нервите,
Проникваща като радиация.
Уморен съм. От всичко.
Отново и отново.
Блъскам се. Треперя.
Телефонът звъни на вибрация,
Мълчанието е привично.
Уморен съм. Вибрират
Нервите като корди,
Мислите — уловени риби —
Мятат се в своята орис.
Уморено е. Морето само бушува.
Като лодка без весла,
Без платна, без път
Блъскам се, потъвам
В морето от слюда
И няма даже следа,
Няма вече път.
Не мога да се върна
Към себе си.
Вървя срещу себе си
И се самоубивам,
Заблуждавайки се, че живея.

2007 г.

ИЗГУБЕН

*Късно е. Моето време изтича,
Прозвънват последни трамваи,
Потъвам в мрака, стапям се, изтичам,
Звездата ми бавно догаря.*

*А утрото ще е някак такова,
Обикновено, както изглежда,
В него ще се изгубя — невъзможен
Като всяка последна надежда.*

пролетта на 2007 г.

РАЗГОВОР

Обречен.
Всичко е агония.
Колко надежди пропиляни,
Колко думи, колко мисли,
Колко чувства!
Няма вече мечти, —
Прошепна вятърът —
Те със мен са отлетели.
Накъде?
Където да ги стигнеш
Няма да можеш, няма да можеш.
Но те са вечни!
Изтекоха, —
Каза дъждът пороен —
Изтекоха в реките ежедневни.
Колко надежди пропилены!
Няма надежди —
Усмихна се слънцето —
Не се надявай!
Птиците ги няма,
Няма кой да кацне на рамото.
Воюващи чувства,
Забравени думи, затихващи мисли,
Надежди неразбрани.
Самоирония.
Вечност.

есента на 2007 г.

ВЕЧНИЯТ ПЪТ

*И отново на път.
Обувам маратонките поизтъркани,
Обличам екипа поизбелял,
Раните ги позакърпих,
Сили все пак съм събрал.*

*И отново на път.
Това е. Жребият за мен е хвърлен.
Зад мен тече спокоен Рубикон.
Знам, утре Рим ще ме излъже,
Но днес възсядам белия си кон.*

*И отново на път.
Това е последният кръстоносен поход
Към моето собствено разнятие.
Кръстоносците се отдадоха на грабежи и похот.
Аз съм сам и мечът ми тежи от проклятия.*

*И отново на път.
Разпиляха се отдавна мускетарите.
Но моята шпага не е ръждясала,
Препускам пак по пътеките стари,
Там, накъдето ме води съдбата.*

*И отново на път.
Тази клада заради мен е запалена,
Около мен суети се, върти се инквизицията.
Вашите истини, иезуитски насаждани
Аз ги отричам! Помнете, светът се върти!*

*И отново на път.
Ще пратя на дъното тежките галеони.*

*Не ми трябват техните богатства.
Аз съм пиратът — презиран, отричан и гонен,
Но аз имам морето, бурите и свободата.*

*И отново на път.
Отново „Аврора“ изплува от мъглата.
Аз съм онова момче дребничко, голобрадо
С будъонова и слънчева сабя в ръката,
Препускащо огнено и искащо правда.*

*И отново на път.
Брадясал, с разпилени коси,
Събрали в себе си свободата,
Тръгвам пак, а над мене кръжат
Лешояди от алчност, злоба и суета.*

*И отново на път.
Да, това са моите сутрешни стъпки,
Будещи ви, когато сред поредната оргия
Въргалите се пияни, преяли и тъпи,
Тогава, когато зазорява и слънцетно се издига
нагоре.*

есента на 2006 г.

ЛЯТНО

*Омагьосват ме на морето
Синьо-зелените отблясъци.
Далечни брегове.
Нежно галеците, палеците пясъци,
Мамещи без време светове.*

*На брега изящните извивки,
Къпеци се в огненото слънце.
Морето пак, морето как ме вика!...
Солени, перлени зрънца,
Далечни, далечни брегове!*

пролетта на 2006 г.

ТАНЦУВАЩИЯТ ВЯТЪР

*В душата ми е буря,
Сърцето ми — океан,
Всеки удар е вълна,
Отмиваща светлината.*

*Отмиваща пясъка на брега,
Където виждам чрез мидите,
Чувам чрез рапаните
И съм част от скалите.*

*На брега съм сам —
Просто друг сезон е.
Само тази синева безкрайна
И танцуващият в мене вятър.*

пролетта на 2006 г.

ЕСЕНЕН ДЕН

Есента се е стаила в мен.
Сред лабиринти от мисли,
Сред коридори от чувства
Престъпвам смутен
Границата безсмислена,
Нарушавам
Канони изкуствени.
И все по-грешен,
Есенно невъзможен,
Някак си непонятен,
Аз вървя, аз се вглеждам
В узорите златни.

Тръгвам по жълтите листа,
По листата на забравата.
Красиво есенни.
Красиво невъможни.
Все по-рядко звъни телефонът ми.
Безпощадно е.
Няма ги птиците.
Дни все по-тревожни.
Тревожно еднакви. Прозаични.
Прозаично спокойни.
Есенен ден.
Аз вървя, аз рисувам
Узорите златни.

есента на 2007 г.

ЖИВОТЪТ

*Излизам навън —
Непокорен, различен, свободен,
Отново времето гоня,
Минава денят като сън.*

*Завръщам се с вятъра,
Обувам път през полето,
Нахлупвам небето
И се затичвам нанякъде.*

*Не знам за смисъла на нещата,
Но има мечти, има порив,
Има полет, върхове и пътеки нагоре.
Затова се раждаме на земята.*

лято на 2007 г.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТИЯТ КИЛОМЕТЪР

*Тридесет и петият километър е границата
Между духа и материята,
Прагът на нашето неверие,
Затова преминават я само избраниците.*

*Стартът е равен, жадуван, устремен.
После всеки търси мястото,
Надпреварва се със себе си,
С времето безпристрастно.*

*Границата е тънка, невидима, вододелна
Между искам и трябва да бъда.
Напразно! Човекът няма предели,
А страхът е самозалъгване!*

*Тридесет и петият километър е упование,
Глътка изстрадан кислород,
Минути надежда, секунди желание,
Една малка искрица живот.*

*В гърдите на пресекулки прескача
Сгорещият в трахеите въздух,
Асфалтът разтопен гори под краката,
Мускулите пият болка и дързост.*

*И глухият ритмичен тропот на краката,
Разбеснели се по сетивата коне,
И чуваш — сърцето пулсира в главата,
А мисълта реже страхливото: „Не!“*

*Тридесет и петият километър е разпятие,
Гибелен възторг, порив и вяра,*

*Страдание или радост — вик непонятен,
Реки от сила и отчаяна ярост.*

*Всеки е сам по безкрайната линия на трасето,
Публиката е зад лентите от безразличие,
Невярваща, скучаеща и неразбираща,
Далеч от километър тридесет и пети.*

*Без значение са километрите. Само победата.
Тя осмисля старта и усилието,
Победата над себе си, съперниците, времето,
Над сивотата и измамното безсилие.*

*Тридесет и пет километра. До финала колко?
Всяка граница вече е условна и излишна,
Освен онази, начертаната от болка,
Тънка и неуловима линия на финиша.*

*Маратонът — религия или проклятие,
Последно изстрадано спасение,
Четиридесет и два километра
И още колко тренировъчни неизброени.*

*Маратонът е живот. Право на живот.
Животът е най-светият канон,
Когато имаш цел, мечта и път
Животът е маратон.*

2003 — 2006 г.

Издание:

Боян Бойчев. Тридесет и петият километър

Българска, първо издание

Редактор: Николай Петев

Художник: Милена Георгиева

Издателство „Български писател“, 2008

ISBN: 978–954–443–708–4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.